

Čís. 17340.

Výhodu podle § 8 vlád. nař. č. 77/1936 nelze věřiteli přiznati, když se jí v rozvrhovém řízení ani výslovně ani poukazem na okolnost, že dražba byla odložena, nedovolával. Nestačí, žádá-li věřitel přisouzení úroků od určitého dne a jiného příslušenství, netvrdí-li, že jde o pohledávky s příslušenstvím vymáhané exekucemi a že tyto byly odloženy.

(Rozh. ze dne 14. června 1939, R II 29/39.)

V dražebním řízení, které bylo odloženo též podle § 1 vlád. nař. č. 77/1936 Sb. z. a n., přihlásila vymáhající věřitelka též přiznání úroků v pořadí jistiny od 1. července 1932, aniž tvrdila, že jde o pohledávky s příslušenstvím vymáhané exekucemi, jež byly odloženy. P r v ý s o u d přiznal vymáhající věřitelce přihlášené úroky dospělé za 4 léta před uvedeným příklepem (16. září 1938), nikoliv úroky starší, jež přiznal v rámci kauce. R e k u r s n í s o u d nevyhověl rekursu, pokud se jím vymáhající věřitelka domáhala přiznání oněch starších úroků v pořadí pohledávky. D ů v o d y: Dražební řízení, o něž jde, bylo odloženo též podle § 1 vlád. nař. č. 77/1936 Sb. z. a n. V § 8 vlád. nař. č. 77/1936 Sb. z. a n. jest ustanoveno zcela všeobecně, že při odkladu exekuce se nevčítá do lhůt, jichž uplynutí je dle zákona pro věřitele spojeno s právní újmou, v případě § 1 doba od podání návrhu na povolení exekuce do dne, kdy bude nařízen prodej, k jehož výkonu skutečně došlo. Speciální otázka, prodlužuje-li se též tříletá lhůta pro zadržené úroky dle § 216 ex. ř., není však ve vl. nař. č. 77/1936 Sb. z. a n. řešena. Tato otázka jest upravena v § 12 vlád. nař. č. 251/1935 Sb. z. a n. Ustanovení § 12 vlád. nař. č. 251/1935 Sb. z. a n. nebylo zrušeno vlád. nař. č. 77/1936 Sb. z. a n., takže stále platí. Nepochybil proto prvý soud, když dle tohoto ustanovení přiřkl rekurentce v pořadí jistiny její hypotekární pohledávky úroky a úroky z prodlení jen za 4 roky před příklepem a když úroky starší přiřkl jen v rámci kauce 1.000 K za vedlejší příslušenství.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Stěžovatelka se marně snaží těžiti pro sebe z ustanovení § 8 vlád. nař. č. 77/1936 Sb. z. a n. Výhody podle tohoto vládního nařízení se v přihlášce ani jinak v rozvrhovém řízení nedovolávala výslovně ani poukazem na okolnost, že byla dražba odložena. Nehledíc k tomu, že tím nedostála plně povinnosti, kterou zákon v §§ 210, 211 ex. ř. ukládá věřiteli, vymáhající věřitelka ve své stížnosti nijak určitě neoznačila, pro které z účtovaných položek v přihlášce se domáhá prodloužení lhůty. Podle § 8 vlád. nař. č. 77/1936 Sb. z. a n. by mohlo jíti toliko o pohledávky s příslušenstvím, vymáhané exekucemi a jen pokud tyto

byly odloženy ve smyslu tohoto vládního nařízení. To vymáhající věřitelka přesně nerozeznává, neboť se dovolává jen prvního z exekučních návrhů (ze dne 5. dubna 1934) a uvádí ve stížnosti jenom povšechně úroky a jiné příslušenství, navrhuje přisouzení »úroků z prodlení ode dne 1. července 1932 v pořadí s jistinou«, dále pak »požární prémie 154.50 K a výloh 121.50 K v pořadí jistoty«. Tyto nároky nelze zjistiti porovnáním s přihláškou. Stížnosti nelze tedy již z těchto důvodů vyhověti, takže v souzené věci nebylo třeba uvažovati o tom, zda se předpis § 8 vlád. nař. č. 77/1936 Sb. z. a n. týká i lhůty, která se podává z ustanovení § 216, odst. 2 ex. ř. a § 12 vlád. nař. č. 251/1935 Sb. z. a n.

Čís. 17340.

Nebyl-li vykonatelný platební výměr okresní nemocenské pojišťovny vlastnoručně podepsán také starostou pojišťovny (jeho náměstkem), nýbrž opatřen jen vytištěným jménem těchto osob, nemůže býti exekučnímu návrhu, opírajícímu se o takto věcně vadný exekuční titul, vyhověno.

Tuto vadu exekučního titulu nelze odstraniti postupem podle §§ 84, 85 c. ř. s. a musí k ní soud přihlížeti i v opravném řízení, třebas nebyla namítána.

(Rozh. ze dne 20. června 1939, R I 362/39.)

P r v ý s o u d povolil okresní nemocenské pojišťovně v P. navrženou mobilární exekuci. Jako exekuční titul připojila vymáhající věřitelka k návrhu, opatřenému místo podpisu jen vytištěným jménem jejího starosty, svůj vykonatelný platební výměr, opatřený vedle podpisu vedoucího úředníka pojišťovny jen vytištěným jménem jejího starosty. Exekuční titul zněl na Dr. Jana Č. »co nabyvatele Břetislava H., divadlo A.«. V rekursu do usnesení povolujícího exekuci namítl Dr. Jan Č., advokát v P., že osoba povinného není z exekučního titulu zřejmá (§ 7 ex. ř.) a že návrh vymáhající strany na povolení exekuce není podepsán starostou pojišťovny, nýbrž jen opatřen vytištěným jeho jménem. Rekursní soud zamítl návrh na povolení exekuce. **D ů v o d y:** Nedostatek vlastnoručního podpisu starosty vymáhající strany na žádosti za povolení exekuce a na žádosti za opětný výkon není vadou formy podání, která by bránila řádnému jeho úřednímu vyřízení (§§ 84 c. ř. s.) a je nerozhodné, že snad není zákonem zakázán (§ 175 zák. o soc. poj.) postup, aby podpis starosty pojišťovny opatřen byl tiskem nebo faksimilem (srov. Věstník ústř. soc. pojišťovny II., str. 265), je-li podpis starosty tiskem nebo faksimilem dokonce přípustný i na výměrech a doložkách vykonatelnosti podle § 175 zák. o soc. pojištění (srov. Věstník VI. str. 10), ač přece tu jde již o listinu, požívající průvodnosti ve smyslu § 292 c. ř. s. Přisvědčiti jest však rekursu potud, že na základě předloženého výměru neměla být povolena exekuce, ježto osobu dlužníka